

Пригода з автобусом

Наталя Забіла

1

На вулицях міста усе поспішає: ідуть пішоходи, несуться трамваї, автобуси мчать, пробігають таксі. Усі поспішають, працюють усі.

І був там автобус — великий такий, блискучий, червоний і дуже швидкий. Одне тільки лихо: куди б він не їхав, завжди буркотів, працювать не хотів:

— Не хочу возити
по місту людей.
Не хочу гудіти,
катати дітей.
Візьму та втечу,
і поїду я сам
співати-гудіти
полям і лісам.

І от серед ночі, як люди поснули, в автобуса очі ураз спалахнули. Тихенько, поважно сирена гудить. І двері гаража відкрилися вмить.

І виїхав з нього автобус врочисто шукати дорогу по сонному місту. Шофера немає, ніхто не сидить. Він сам повертає туди і сюди. Повз темні будинки, заводи та міст виблискують шини великих коліс.

Останні будинки лишились позаду. І їде автобус по полю у ліс.

2

Освітлює місяць
м'який моріжок.
Зайчатка зійшлися
в веселий танок,
і білки стрибають
на мшистому пні,
і птахи співають —
радіють весні.

Та що це? Ой, що там так страшно гуде, крізь морок-темноту по лісі їде?

Злякались звірята, сховались в кущах і дивляться здалека: що там за жах?

Це їде автобус по лісі вночі. Великі колеса ламають кущі. І вогняним поглядом два ліхтарі, мов очі, вп'ялись в лісові чагарі.

І раптом мотор закахикав і став. Колеса загрузли між стеблами трав. Сирена гуде і лютує — дарма.

І охнув автобус:
— Бензину нема!

3

Здивований ліс прокидається вранці: великий автобус стоїть на полянці. В очах-ліхтарях погасились вогні, і дужі колеса уже не страшні.

Залазять в автобус звірята та звірі. Розсілись на подушках, як пасажери. Лисиця — в кабіні, неначе шофер, а птиці-синиці сідають на верх. Сідають на дахові птички-синички, приносять стеблинки, приносять травичку і вже починають гніздечка мостить.

А білки-ласухи, пухнастенькі шубки, горіхи гризуть, і летять шкаралупки під напис: "Не можна плювати і смітити".

А зайчики влізли з ногами на лави. А миші прогризли дірки для забави. І крутить лисиця кермо без пуття. І всюди безладдя, і всюди сміття.

Нещасний автобус і плаче й зітхає:

— Чому я тікав
від веселих трамваїв?
Навіщо тікав
від хороших людей?
Навіщо тікав
від маленьких дітей?
Щоранку мене
напували бензином,
і чистили боки,
й ладнали машину,
і всі поважали
й хвалили мене,
і діти маленькі
любили мене.

А звірі глузують з недвижних коліс і зовсім не бачать автобусних сліз, і зовсім не чують зітхань і плачу. І гірко, і боляче так втікачу...

І, мабуть, автобус загинув би так. Та раптом над лісом пронісся літак.

— Привіт тобі, друже! — гукнув на льоту.

І крикнув автобус:

— Товариш, рятуй!

Літак приземлився і вимкнув мотори. Налякані звірі сховались у нори.

— Що сталось? — питає. — Чого ти тут сам? Бензину немає? Так я тобі дам.

І стало так весело й радісно враз. Крутнулись колеса, і пихкає газ:

— Доволі, доволі
по лісі блукать.

Не буду ніколи
я з міста тікати!

І зразу ж автобус поїхав назад — від птиць та звірів до хороших хлоп'ят.

— Сідайте, хлоп'ята,
в автобус ураз!

Я буду катати
по вулицях вас.
Навколо трамваї,
дзвінки голосні.
Хлоп'ята співають
веселі пісні.
А з неба, з-під хмари,
підспівує в такт
хороший товариш —
веселий літак.